РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

21 февруари 2008 година [*]

По дело C-296/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Италия) с акт от 10 май 2006 г., постъпил в Съда на 3 юли 2006 г., в рамките на производство по дело

Telecom Italia SpA

срещу

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Ministero delle Comunicazioni,

[*] Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състава, г-н U. Lõhmus, г-н J. Klučka, г-н A. Ó Caoimh и г-жа P. Lindh (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 октомври 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Telecom Italia SpA, от г-н F. Satta, г-н F. Lattanzi, г-н C. Tesauro и г-н C. Santacroce, avvocati,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н P. Gentili, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н E. Traversa и г-н M. Shotter, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 25 октомври 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 11, 22 и 25 от Директива 97/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 10 април 1997 година относно общата рамка на генералните разрешителни и индивидуалните лицензии в областта на далекосъобщителните услуги (ОВ L 117, стр. 15).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Telecom Italia SpA (наричано по-нататък „Telecom Italia“), от една страна, и Ministero dell'Economia e delle Finanze (Министерство на икономиката и финансите) и Ministero delle Comunicazioni (Министерство на далекосъобщенията), от друга страна, относно наложеното на Telecom Italia задължение за плащане на налог върху оборота му в продължение на една година, считано от крайната дата, предвидена за транспониране на Директива 97/13 в националното право.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Член 6 и член 11, параграф 1 от Директива 97/13, които се отнасят до таксите и налозите, приложими съответно към процедурите по предоставяне на

генерални разрешителни и към индивидуалните лицензии, предвиждат, че държавите-членки следят наложените на предприятията такси във връзка с процедурите по предоставяне на разрешителни да имат за цел единствено покриване на административните разходи, свързани с издаването, управлението, контролирането и в зависимост от конкретния случай, прилагането на режима на генералните разрешителни или на приложимите индивидуални лицензии.

4 Общият срок, предвиден за прилагането на Директива 97/13, е посочен в първа алинея на нейния член 25, който има следното съдържание :

„Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, и пристъпват към публикуване на условията и процедурите, свързани с разрешителните, в най-кратки срокове, но не по-късно от 31 декември 1997 г. Те информират незабавно Комисията.“ [неофициален превод]

5 Член 22 от Директива 97/13 съдържа специфична разпоредба относно съществуващите към датата на нейното влизане в сила разрешителни:

„1. Държавите-членки приемат всички необходими разпоредби, за да бъдат разрешителните, съществуващи към датата на влизане в сила на настоящата директива, съобразени с нея преди 1 януари 1999 г..

2. Когато прилагането на разпоредбите на настоящата директива налага изменения на условията на съществуващо разрешително, държавите-членки могат

да продължат действието на условията, които не предоставят специални или изключителни права, отнети или подлежащи на отнемане по силата на общностното право, ако с това не се накърняват правата на други предприятия, произтичащи от общностното право, включително от настоящата директива. При подобни случаи държавите-членки уведомяват Комисията за взетите във връзка с това мерки и излагат мотиви за тях.

3. Без да се засяга действието на разпоредбите на параграф 2, не подлежат на изпълнение задълженията, свързани със съществуващи към датата на влизане в сила на настоящата директива разрешителни, които до 1 януари 1999 г. не са били съобразени с нейните разпоредби.

В случаите, когато това е оправдано, Комисията може да продължи този срок по искане на държавите-членки." [неофициален превод]

Национална правна уредба

Кодекс на пощите и далекосъобщенията

6 До транспонирането на Директива 97/13 обществените далекосъобщителни услуги в Италия са запазени за държавата по силата на член 1, първа алинея от Кодекса на пощите и далекосъобщенията (codice postale e delle telecomunicazioni, наричан по-нататък „codice postale"), приложен към Указ на президента на Републиката № 156 за одобряване на единен текст, съдържащ законовите разпоредби относно пощите, пощенската банка и далекосъобщенията (approvazione del testo unico delle disposizioni legislative in materia postale, di bancoposta e di telecomunicazioni) от 29 март 1973 г. (обикновено приложение към GURI № 113 от 3 май 1973 г.).

7 Според член 188 от codice postale „концесионерът е длъжен да заплаща на държавата годишен налог в размер, установен от настоящият указ, от правилника или от акта за предоставяне на концесия“. Този налог се изчислява пропорционално на приходите или на брутните печалби от услугата, предмет на концесията, след приспадане на сумите, платени на концесионера на обществената мрежа.

Указ № 318 на Президента на Републиката

8 Директива 97/13 е транспонирана по-специално с Указ на Президента на Републиката № 318 за приемане на правилник за прилагане на европейски директиви в сектора на далекосъобщенията (regolamento per l'attuazione di direttive comunitarie nel settore delle telecomunicazioni) от 19 септември 1997 г. (обикновено приложение към GURI № 221 от 22 септември 1997 г., наричан по-нататък „указ № 318/1997“).

9 Член 2, параграфи 3—6 от този указ гласи:

„3. Специалните и изключителни права за предлагане на услугата за гласова телефония и за изграждане и предоставяне на свързаните с нея обществени далекосъобщителни мрежи се запазват до1 януари 1998 г. [...]

4. Концесиите за обществено ползване и посочените в член 184, параграф 1 от codice postale разрешителни, съществуващи към момента на влизане в сила на настоящия правилник, се изменят преди 1 януари 1999 г. по инициатива на [националния регулаторен орган] с цел привеждане в съответствие с неговите разпоредби.

5. Когато прилагането на разпоредбите на настоящия правилник води до изменение на условията на съществуващите концесии и разрешителни, тези от тях, с които не се предоставят отменени или подлежащи на отмяна въз основа на настоящия правилник специални или изключителни права, остават в сила, ако не се накърняват правата на други предприятия, произтичащи по-специално от общностното право.

6. С изключение на разпоредбите на параграфи 4 и 5 задълженията, произтичащи от съществуващи към датата на влизане в сила на настоящия правилник концесии и разрешителни, които не са съобразени с неговите разпоредби, не подлежат на изпълнение, считано от 1 януари 1999 г.“

10 Член 6, параграф 20 от указ № 318/1997 предвижда:

„[…] финансовото задължение, налагано на предприятията в рамките на процедурите, отнасящи се до индивидуални лицензии, е предназначено единствено за покриване на административните разходи, свързани с предварителното проучване, с контрола върху управлението на услугата и със запазването на условията, предвидени за самите лицензии. […]“

11 Член 21, параграф 2 от указ № 318/1997 има следното съдържание:

„Освен ако в настоящия правилник изрично е предвидено друго, действащите разпоредби в областта на далекосъобщенията продължават да се прилагат. Продължават да се прилагат по-специално разпоредбите, посочени в член 188 от codice postale, за целите, посочени в член 6, параграфи 20 и 21, и до приемане на решение в обратен смисъл от [националния регулаторен орган].“

Закон № 448

12 Според член 20, параграф 3 от Закон № 448 за приемане на мерки за стабилизиране и развитие, финасирани с публични средства (misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo) от 23 декември 1998 г. (обикновено приложение към GURI № 302 от 29 декември 1998 г., наричан по-нататък „закон № 448/1998“):

„Считано от 1 януари 1999 г., разпоредбите на член 188 от [codice postale] престават да се прилагат за операторите на обществени далекосъобщителни услуги.“

13 По силата на член 20, параграф 4 от този закон се отменя параграф 2 на член 21 от указ № 318/1997.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

14 Telecom Italia, дружество, учредено по италианското право, е предишен притежател на изключително право под формата на изключителна концесия за обществените далекосъобщителни услуги в Италия. Това дружество оспорва пред Tribunale amministrativo regionale del Lazio (областен административен съд на Лацио) запазването през 1998 г. на предвидения в codice postale годишен налог, възлизащ на около 385 милиона EUR — сума, чието връщане дружеството иска. Посоченото дружество изтъква, че осигуряването на конкурентно начало на пазара на далекосъобщенията от 1 януари 1998 г. е довело до премахване на изключителните права в тази сфера. След тази дата единствените парични задължения, приложими към далекосъобщителните предприятията във връзка

с индивидуалната им лицензия, били предвидените в член 11 от Директива 97/13, както Съдът бил потвърдил в Решение от по дело Albacom и Infostrada, (C-292/01 и C-293/01, Recueil, стр. I-9449).

15 Препращащата юрисдикция изразява също така съмнение относно законосъобразността на годишния налог, наложен на Telecom Italia за 1998 г., като се пита дали член 22 от Директива 97/13 — който съдържа преходна разпоредба относно съществуващите към датата на влизане в сила на тази директива разрешителни, каквото е предоставеното на Telecom Italia — не може все пак да се тълкува като допускащ такъв налог само за тази година. При все това тази юрисдикция е склонна да приеме, подобно на Telecom Italia, че посоченият член 22 не съдържа преходна разпоредба, отнасяща се до член 11 от посочената директива, който урежда приложимите към индивидуалните лицензии задължения за плащане, поради което не позволява налагането на парично задължение, подобно на разглеждания по главното производство налог.

16 При тези условия Tribunale amministrativo regionale del Lazio решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„[С]ъобразен ли е член 20, параграф 3 от закон № 448/1998 с членове 11, 22 и 25 от Директива 97/13[?]“

По преюдициалния въпрос

17 Най-напред следва да се напомни, че в рамките на производство по член 234 ЕО Съдът не се произнася по съответствието на вътрешноправни норми с разпоредбите на общностното право. За сметка на това Съдът е компетентен да

предостави на националната юрисдикция всички насоки за тълкуване на общностното право, които ще ѝ позволят да прецени съответствието на нормите на вътрешното право с общностната правна уредба (вж. по-специално Решение от 7 юли 1994 г. по дело Lamaire, C-130/93, Recueil, стр. I-3215, точка 10, както и Решение от 19 септември 2006 г. по дело Wilson, C-506/04, Recueil, стр. I-8613, точки 34 и 35).

18 Във връзка с това, въпреки че препращащата юрисдикция формално е ограничила въпроса си до тълкуването на членове 11, 22 и 25 от Директива 97/13, това обстоятелство не е пречка за Съда да ѝ предостави всички насоки за тълкуване на общностното право, които могат да бъдат полезни за решаване на делото, с което тя е сезирана, независимо дали тази юрисдикция ги е посочила във въпроса си (вж. по-специално Решение от 26 април 2007 г. по дело Alevizos, C-392/05, Сборник, стр. I-3505, точка 64 и цитираната съдебна практика).

19 Следователно доколкото от представената на Съда преписка е видно, че Telecom Italia разполага с генерално разрешително, следва също така да се има предвид член 6 от Директива 97/13, който се отнася до генералните разрешителни.

20 Следователно така поставеният въпрос следва да се разбира в смисъл, че с него се цели да се установи дали членове 6 и 11 от Директива 97/13, разглеждани във връзка с членове 22 и 25 от същата, не допускат държава-членка да изисква в продължение на една година, считано от крайната дата, предвидена за транспониране на тази директива в националното право, а именно до 31 декември 1998 г., от оператор — предишен притежател на изключително право върху обществените далекосъобщителни услуги, впоследствие притежател на генерално разрешително — плащането на парично задължение като разглеждания по главното производство налог, съответстващо на сумата, която по-рано е била изисквана в замяна на изключителното право.

Становища, представени на Съда

21 Telecom Italia и Комисията на Европейските общности изтъкват, че такъв налог противоречи на член 11 от Директива 97/13, схващан в смисъла, който следва от даденото от Съда тълкуване, и че неговото запазване в продължение на една година, считано от крайната дата, предвидена за транспонирането в националното право на тази директива, е забранено с член 22 от нея. Според тях този член 22 позволявал запазването на условията на разрешителните, съществуващи към датата на влизане в сила на Директива 97/13, доколкото с тези условия не се предоставят специални или изключителни права. Впрочем задължението за плащане на разглеждания по главното производство налог било насрещната престация за предоставянето на изключително право. Следователно то трябвало да се счита за противоречащо на член 22.

22 От своя страна италианското правителство провежда разграничение между член 22, параграф 2 от Директива 97/13, според който условията, предоставящи специални или изключителни права, не могат да бъдат запазени след датата на влизане в сила на тази директива, и член 22, параграф 3 от нея, по силата на който задълженията, свързани със съществуващите към тази дата разрешителни, могат да бъдат запазени до 31 декември 1998 г. Това правителство посочва, че специалните и изключителни права били отнети на 31 декември 1997 г. в съответствие с Директива 97/13. То допълва, че освен това Република Италия се била позовала на предоставеното в този член 22, параграф 3 право някои задължения да бъдат запазени в продължение на една година. Плащането на налог, наложено на предишния притежател на изключително право, влизало в рамките на тези задължения и следователно било съобразено с посочената директива.

Отговор на Съда

23 Съдът вече е имал възможност да разгледа съвместимостта с Директива 97/13 на годишно парично задължение, наложено на далекосъобщително предприятие и изчислено като процент от неговия оборот в посоченото по-горе

решение по дело Albacom и Infostrada. В точка 41 от това решение Съдът е приел, че подобно задължение противоречи на преследваните от общностния законодател цели и излиза извън установената в Директива 97/13 обща рамка. Освен това от точки 33 и 42 на посоченото решение произтича, че подобно задължение е забранено с член 11 от тази директива, който предвижда, че таксите, налагани на предприятията в рамките на процедурите по предоставяне на разрешителни, имат за цел единствено покриването на административните разходи, свързани с издаването, управлението, контролирането и прилагането на индивидуалните лицензии. Тъй като наложените по силата на член 6 от тази директива такси са ограничени по същия начин, то по силата на този член се прилага същата забрана.

24 Съгласно член 25 от Директива 97/13 посочените членове 6 и 11 е трябвало да се приложат, подобно на всички останали разпоредби на тази директива, не по-късно от 31 декември 1997 г.

25 Член 22 от Директива 97/13 съдържа обаче дерогиращи разпоредби, приложими за разрешителните, съществуващи към датата на нейното влизане в сила, съгласно които тези разрешителни трябва да се съобразят с нея преди 1 януари 1999 г., т.е. най-късно една година след датата, предвидена в посочения член 25.

26 Следователно се поставя въпросът дали член 22 от Директива 97/13 допуска като дерогация и само за една година запазването на парично задължение, като разглеждания по главното производство налог, в тежест на оператор, на който е било предоставено изключително право преди влизането в сила на тази директива.

27 Този член 22 не само предоставя в своя параграф 1 допълнителен срок от една година, изтичащ на 31 декември 1998 г., за привеждането в съответствие с Директива 97/13 на разрешителните, съществуващи към датата на нейното

влизане в сила, но освен това предвижда в своя параграф 2 възможност да се продължи действието на условията, свързани със съществуващите разрешителни, стига обаче тези условия да не предоставят специални или изключителни права и това продължаване на действието им да не накърнява правата на други предприятия, произтичащи от общностното право. Параграф 3 от същия член се отнася до задълженията, свързани с разрешителните, съществуващи към датата на влизане в сила на тази директива. Този параграф, който се прилага, при условие че са спазени разпоредбите на споменатия по-горе параграф 2, предвижда, че посочените задължения трябва да бъдат съобразени с тази директива преди 1 януари 1999 г., освен ако съответната държава-членка не поиска и получи от Комисията продължаване на този срок.

28 Следователно член 22 от Директива 97/13 не урежда изрично паричните задължения, които се прилагат за далекосъобщителните предприятия притежатели на разрешителни, независимо дали става въпрос за генерални разрешителни или за индивидуални лицензии. Единствено членове 6 и 11 от тази директива са изрично посветени на този въпрос.

29 При проверката дали този член 22 все пак се прилага към парични задължения, подобни на разглеждания по главното производство налог, е необходимо той да се тълкува като се има предвид не само неговият текст, но също и неговата цел, както и връзката му с останалите разпоредби на Директива 97/13, разглеждана в нейната цялост.

30 В това отношение съображение 26 от тази директива помага за изясняване на целта на посочения член 22. В това съображение общностният законодател е констатирал, че някои лицензии за далекосъобщения са били предоставени от държавите-членки за периоди, продължаващи след 1 януари 1999 г. За да се избегнат искания за обезщетения, е прието за необходимо да се позволи на държавите-членки да продължат действието на някои условия по тези лицензии, доколкото те не предоставят специални или изключителни права. Що се отнася до тези права, те е трябвало да бъдат отнети по-конкретно по силата на Директива 90/388/ЕИО на Комисията от 28 юни 1990 година относно конкуренцията на пазарите на далекосъобщителните услуги (ОВ L 192, стр. 10) с изключение на случаите на дадени от Комисията разрешения.

31 Следователно, целта на член 22 от Директива 97/13 е избягване на съдебни спорове, като се позволи на договорните отношения, създадени между държавите-членки и далекосъобщителните предприятия преди влизането в сила на тази директива, да продължат да съществуват след 1 януари 1999 г. и същевременно се определи на тези държави срок единствено до тази дата, за да съобразят съдържанието на въпросните договори с разпоредбите на тази директива.

32 Ето защо изглежда, че целта на член 22 от Директива 97/13, така както е уточнена в светлината на съображение 26 от същата, няма нищо общо със запазването на парично задължение, свързано със съществувало по-рано изключително право.

33 Анализът на конкретната формулировка на посочения член, подкрепя тази констатация.

34 Всъщност, на първо място, по отношение на държава-членка, която не е получила разрешение от Комисията да запази специалните или изключителни права в областта на далекосъобщенията, член 22, параграф 2 от Директива 97/13 изключва възможността условията, предоставящи такива права, да бъдат запазени след 31 декември 1997 г. Впрочем, както генералният адвокат изтъкна в точка 37 от своето заключение, ако едно изключително право е премахнато, това премахване трябва по принцип да се отрази върху прилагането на свързаното с него парично задължение.

35 На второ място, от самото съдържание на член 22, параграф 3 от Директива 97/13 произтича, че този параграф се прилага, при условие че не се нарушават разпоредбите на параграф 2 от същия член. Тъй като последният параграф изключва условията, с които се предоставят специални или изключителни права, то посоченият член 22, параграф 3 не би могъл да има предвид задълженията, свързани с такива условия, поради което не може да бъде схващан в смисъл, че позволява продължаването им до 31 декември 1998 г.

36 Следователно се налага изводът, че задължение под формата на налог, свързан със съществувало по-рано изключително право, не попада в приложното поле на задълженията, предвидени в член 22, параграф 3 от Директива 97/13, и че такъв налог не може да бъде запазен след 31 декември 1997 г. в приложение на член 25 от тази директива.

37 В съдебното заседание обаче италианското правителство заяви, че плащането на разглеждания по главното производство налог не е свързано с предоставянето на изключителното право, което впрочем е било отнето. Всъщност целта на този налог била да улесни Република Италия в нейния преход към режим на конкуренция. Тъй като тази държава-членка трябвало да изостави установения от нея режим на изключителни права, както и средствата, които той ѝ осигурявал, запазването на посочения налог за една година представлявало финансови постъпления, които ѝ позволявали постепенно приспособяване към новия режим. Терминът „задължения“ в член 22, параграф 3 от Директива 97/13 бил различен от използвания в параграф 2 от същия член термин „условия“ и трябвало да се разглежда независимо от него. По този начин той позволявал на държава-членка да наложи, по финансови съображения, парично задължение, какъвто е разглежданият по главното производство налог, до 31 декември 1998 г.

38 В това отношение е важно да се посочи, че националният съд е длъжен да определи дали разглежданият по главното производство налог, за който не се спори, че се основава на член 188 от codice postale, е свързан с предоставеното на Telecom Italia преди влизането в сила на Директива 97/13 изключително право, отнасящо се до обществената далекосъобщителна услуга.

39 Ако се предположи, че парично задължение, подобно на този налог, не е свързано с изключително право, предоставено преди влизането в сила на Директива 97/13, то следва да се проучи дали то представлява задължение по смисъла на член 22, параграф 3 от тази директива, което може да се ползва от предвидената в тази разпоредба дерогация.

40 В това отношение тълкуването на италианското правителство почива върху предпоставката, че посоченото в член 22, параграф 3 понятие „задължения“ се различава от понятието „условия“ по параграф 2 от същия член. Последното обхващало единствено предоставените в интерес на предприятието предимства, докато терминът „задължения“ включвал наложените на предприятията задължения за плащане, включително тези, които, както по главното производство, са наложени единствено с оглед на финансовия интерес на съответната държава-членка, независимо от „условията“ на разрешителното.

41 Този анализ обаче не може да се приеме. На първо място, от структурата на член 22, параграфи 2 и 3, както и от употребата на термина „условия“, по-специално в членове 3, 4 и 8 от Директива 97/13, разглеждани съвместно с нейното приложение, при описване на условията, които могат да се поставят във връзка с разрешителните, произтича, че този термин покрива понятието „задължения“ по смисъла на член 22, параграф 3 от тази директива. Всъщност посочените в приложението на директивата условия, които могат да се поставят във връзка с разрешителните, съдържат множество задължения, сред които условието, посочено в точка 4.3 от това приложение, свързано с изискванията в областта на околната среда, селищното и териториалното устройство.

42 На второ място, следва да се напомни, че единствено членове 6 и 11 от Директива 97/13 разглеждат паричните задължения, приложими към предприятията, притежатели на разрешителни в областта на далекосъобщителните услуги (вж. в този смисъл Решение по дело Albacom и Infostrada, посочено по-горе, точка 26). Относно индивидуалните лицензии член 11, параграф 1 от тази директива предвижда, че целта на таксите, налагани от държавите-членки на предприятията, притежатели на тези лицензии, е единствено да се покрият административните разходи, свързани с дейността по прилагането на посочените лицензии (Решение по дело Albacom и Infostrada, посочено по-горе, точка 25, както и Решение от по дело i-21 Germany, C-392/04 и C-422/04, Recueil, стр. I-8559, точка 28). Същите съображения важат за таксите, налагани от държавите-членки във връзка с генералните разрешителни по силата на член 6 от Директива 97/13, в който впрочем се предвижда една-единствена друга форма на финансови задължения, а именно свързаните с доставката на универсалната услуга.

43 Следователно понятието „условия на разрешителните“ по смисъла на Директива 97/13 обхваща различни права и задължения, без обаче да включва паричните задължения, наложени на далекосъобщителните предприятия притежатели на разрешителни.

44 От това следва, че терминът „задължения“ по смисъла на член 22, параграф 3 от Директива 97/13 не обхваща парично задължение като разглеждания по главното производство налог, установен в тежест на далекосъобщително предприятие, без връзка с условията за упражняване на предоставеното на същото разрешително, с единствената цел за финансово подпомагане на съответната държава-членка.

45 С оглед на изложените по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че членове 6, 11, 22 и 25 от Директива 97/13 не допускат държава-членка да изисква в продължение на една година, считано от крайната дата, предвидена за транспониране на тази директива в националното право, а именно до 31 декември 1998 г., от оператор — предишен притежател на изключително право върху обществените далекосъобщителни услуги, впоследствие притежател на генерално разрешително — плащане на парично задължение като разглеждания по главното производство налог, съответстващо на сумата, която по-рано е била изисквана в замяна на предоставянето на посоченото изключително право.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Членове 6, 11, 22 и 25 от Директива 97/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 10 април 1997 година относно общата рамка на генералните разрешителни и индивидуалните лицензии в областта на далекосъобщителните услуги не допускат държава-членка да изисква в продължение на една година, считано от крайната дата, предвидена за транспониране на тази директива в националното право, а именно до 31 декември 1998 г., от оператор — предишен притежател на изключително право върху обществените далекосъобщителни услуги, впоследствие притежател на генерално разрешително — плащането на парично задължение като разглеждания по главното производство налог, съответстващо на сумата, която по-рано е била изисквана в замяна на предоставянето на посоченото изключително право.

Подписи